

PATSIENT

romaan

NEW YORK TIMES I BESTSELLERITE AUTOR

STEENA HOLMES

Originaali tiitel:
Steena Holmes
The Patient
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on kirjanduslik väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, asutused, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute või reaalseste sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2019 by Steena Holmes. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E10384820
ISBN 978-9949-82-656-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu abikaasale.
Meeletu tsükkel on läbi.
Aga ma ei taha endiselt süüa teha.*

Imedemaal nad asuvad.

Unistades, kuni päevad mööduvad.

Unistades, kuni suved hääbuvad.

Lewis Carroll „Alice peeglitagusel maal ja mida ta seal nägi“*

---

* Originaalpealkiri inglise keeles „Through the Looking-Glass“, pealkirja tõlge eesti keelde 2013. aastal ilmunud Jaan Krossi ja Risto Järve tõlke järgi. Nüüd ja edaspidi tõlkija märkused.

Esimene peatükk

NELJAPÄEV, 15. AUGUST

Kuidas ma selle üles tunnistan? Avalikustan, et olen seda saladust hirmu tõttu varjanud? Ma mõtlen sõnadele, mida pean ütlema, kaheldes, kas suudan need välja öelda. Tunnistada oma häbi, oma ebaõnnestumisi, oma... kahtlusi.

Ma vaatan ennast autopeeglist, hädavaevu ära tundes naist, kes sealt vastu vaatab. Ma pean need sõnad valjusti iseendale ütlema, muutma need reaalseks, enne kui suudan neid kellelegi teisele lausuda.

„Ma arvan...“ Mu hääl lööb kähisema, katkeb ja hääbub vaikusse.

Nii raske on seda kuuldavale tuua. See, mida kavatsen öelda, tundub reetmisena. Mis siis, kui ma eksin? Mis siis, kui teen vea? Mis siis...

Hingan sügavalt sisse ja üritan uuesti.

„Ma arvan, et üks minu patsientidest on sarimõrvar. Aga ma ei tea, kes.“

Teine peatükk

PEAAEGU KAKS NÄDALAT VAREM LAUPÄEV, 3. AUGUST

Hetked enne raamatu avamist, enne lehekülje pööramist ja silmadega sõnade haaramist – neid hetki armastan ma kõige rohkem.

Isegi kui ma tean sõnu. Isegi kui olen neid ikka ja jälle lugenud.

„Ilma naljata, Danielle? Veel üks „Alice Imedemaal“? Kas sul pole kodus riulil neid juba miljon eksemplari?“

Üksnes võhik võiks minusugusele tulihingelisele Alice'i-sõltlasele midagi nii tobedat öelda.

„See on raamatu „Alice Imedemaal“ 1883. aasta kõvaköiteline väljaanne.“

Ma ei suutnud uskuda, kui mõttelage ilme oli Tami näol.

„Kuidas me üldse saame sõbrad olla?“

„Mis sa ise arvad.“ Tami müksas mind õlast, aga enne kui ta oma käes oleva raamatu mulle nina alla lükkas, reetis ta naeratus, et ma tean ju isegi, kui väga ma teda armastan. „Peaksid seda lugema. Räägitakse, et olevat hea.“

Ma vaatasin raamatukaant ja pealkirja ega heitnud sellele enam teist pilkugi. „Põnevik? Nalja teed või?“ Tami teadis, et ma ei loe neid. Ma eelistasin muinasjutte ja vanu klassikaromaane.

„Nojah, aga see on Kimberly Belle.“

Nagu ma teaksin, kes see on.

„Ma ei ole huvitatud, kui just Stephen King mõnd antimuinasjutu stiilis romaani ei kirjuta.“ Ma lükkasin Tami raamatu kõrvale ja pöörasin pilgu raamatule oma käes.

Rabbit Hole Goods* oli Cheshire'i südalinna antikvariaat, kus müüdi kõike: vanadest hõbenõudest kuni nikerdistega mööblini. Kassa kõrval oli ka üks väike riidu hiljutiste romaanidega, ilmselt selle poe ainukesed kasutamata asjad.

Mina eelistasin vanu köiteid. Raamatuid, millel oli ajalugu, mille lehtedel ilmutasid end hindamatud aarded.

Nagu see raamat, mida ma käes hoidsin. Ma pidin selle saama, olgu hind milline tahes.

„Kas sa tõesti kavatsed mingi raamatu peale raisata üle kolme-saja dollari?“ Tami pani lõua mu õla vastu ja turtsatas hinnasilti nähes põlglikult. „Sa varjad siis keldris rahapada ja muid aardeid, millest ma midagi ei tea?“

Ma tahtsin naerma hakata, aga ta teadis, kuidas ma sellesse keldrisse suhtun.

„Ole lahke, võta labidas ja mine vaata, kas leiad.“ Ma kirtsutasin selle mõtte peale nina.

„Ah, milliseid asju me seal leiaksime.“ Tami hõõrus kahjurõõmsalt käsi kokku. „Olen alati tahtnud aardejahile minna. Võib-olla endised omanikud ei usaldanud panku ja hoidsid oma raha karbi sees keldris? Igal juhul peame seda kontrollima.“

Ma turtsatasin. Nagu saaks midagi niisugust üldse juhtuda. Viimane kord, kui ma trepist alla läksin, sattusin suure ämbliku-võrgu otsa. Enam ei ole ma seal käinud.

„Mul on paar algajat politseinikku, kes meiega koos tuleksid,“ õrritas Tami. „Siis oleks neil nädalalõpul midagi paremat teha kui turistidega flirtida.“

Tami oli Cheshire'i unises linnakeses uurija ja tal oli rohkem vaba aega kui pensionärist asendusõpetajal.

---

* Eesti keeles jänesuru kaubad.

„Kuna ma armastan sind nii väga,“ ütles Tami ja müksas meie jalge ees seisvat kasti, „siis võin käsi määrada ja vaadata, kas leidub veel mõni Alice’i raamat. Kuigi minu arvates on sul neid juba piisavalt, või mis?“ Tami asetask põneviku lauale ja istus põrandale, täis tahtmist minu juuresolekul kõik raamatud läbi vaadata. Ma ei öelnud talle, et olin juba peaaegu kõik raamatud läbi lapanud ning hoidsin käes ainsat leidu. Mul oli päris mõnus vaadata, kuidas ta sassis juukseid silus, nii et juustesse tekkisid tolmutriibud.

„Piisavalt? Ei eales.“ Alice oli minu lapsepõlv, minu lohutatav tekk, minu ankur, kui elu puntrasse jooksis. Imedemaa oli maailm, kus ma uitasin, kui mu vanemad tülitsetid, kui ma ärevusse sattusin või hirmu tundsin.

„Kuidas saan teid aidata?“

Minu kõrval seisis üks vanem meesterahvas, seljas kulunud teksased, mustad traksid punasetriibulise särgi peal. Ta keris varrukad üles, muhe pilk näol. Ma polnud teda varem kordagi siin poes näinud.

„Ma imetlesin seda klassikalist romaani.“ Näitasin talle raamatut, mida käes hoidsin.

Ta uuris mind hetke, enne kui pilgu Tamile pööras.

„Kas olete ostja või niisama tuhlaja?“ Turtsakalt sirutas ta otsustava käe, otsekui lootes, et ma raamatu käest annan.

Seda nüüd küll ei juhtu.

„See on 1883. aasta väljaanne. Pole teie hinnaklassist.“ Mehe sõrmed haarasid raamatust, ent ma hoidsin sellest kinni.

„Ärge Deega jamage, kui asi tema Alice’it puudutab.“ Tami hääles kõlas naer.

„See ei ole veel minu oma,“ meenutasin talle.

Tami pilk ütles mulle, et sellel ei ole küll mingit tähtsust, ning ta naeratas.

„Õigupoolest kuulub see raamat mulle ega ole müügiks.“ Mees tõmbas ümahtades mul raamatu käest ja kõndis minema.

„Hei, oodake!“ Ma seisin seal nagu jahmunud kivikuju.

„Kas ta tõesti võttis selle praegu sinu käest ära?“ Tami pühkis käed lühikeste pükste külge ja krimpsutas tolmu märgates nägu. „Mis teenindus see selline on?“

„Hm, härra?“ Ma järgnesin mehele, kui see läbi poe lidus. „Härra, ma tahaksin seda raamatut osta.“

Mees ei peatunud enne, kui oli jõudnud tagumise leti juurde. Ta asetaski raamatu letile, võttis piibu ja torkas selle hammaste vahele. Ma ootasin, et näha, kas ta süütab piibu, ent ta ei teinud seda.

Piip paistis samamoodi tema juurde kuuluvat nagu traksid.

„Kuule, isa, kas sa saad mul aidata...“ Kardin mehe taga liikus ja välja astus poeomanik Alicia. Tal oli suvekleidi peal hall põll ja ta tiris enda järel vana kohvrit. „Oh, tere, Danielle. Nagu näha, kohutused mu isaga.“ Naeratus ta näol oli säravam kui kanaarilinnukollane värvilaik ta kleidil.

„Oh, sa leidsid Alice'i raamatu.“ Alicia hääles kõlas pettumuse noot.

„Kes ütles, et me minu raamatu maha müüme?“ Isa põrnitses tütart.

Alicia laskis sõrmedega õrnalt üle raamatukaane. „Müüme küll, mäletad?“

Ma seisin seal kui perekondliku mõttevahetuse vaikiv tunnistaja. Ma tahtsin raamatut ega soovinud sugugi vaikselt minema kõndida.

„Vabandust,“ ütles Alicia mulle. Sain aru, mida ta mõtles. „Ma tean, et sa kogud neid raamatuid. Hoian silma peal, kui mõni teine peaks müügile tulema.“

„See kuulub kollektsoonäärile, inimesele, kes oskab oma kollektsiooni hinnata.“ Mees vaatas tõredalt minu poole. „Ei ole müügiks.“ Ta võttis raamatu, tõmbas kardina eest ja kadus.

Pettumus mu näol pidi olema ilmne.

„Andestust, isa on veidi... noh, ta on raamatukollektsionäär ja... vabandust,“ kordas Alicia. „See ei ole muidugi vabandus. Isa käib mul vahel abiks, aga peaaegu kunagi ei tegele ta klientidega.“ Alicial oli nii palju sündsustunnet, et kahetsust üles näidata.

„Võib-olla mõtleb ta ümber?“ pakkus Tami.

„Ma luban, et hoian silma peal, kui midagi sarnast märkan, ning panen selle sinu jaoks kõrvale,“ ütles Alicia.

Uksekell helises ja pood täitus mingi bändi muusikahelidega.

„Lähme,“ ütles Tami. „Mul on riietumiseks ja paraadile minekuks vaid pisut aega.“

Laupäeviti toimus Cheshire'i linnas keskpäevane paraad, kus tänavatel marssisid keskkooli muusikabänd, kostümeeritud lasteteatri näitlejad ja kõik Imedemaa raamatutegelased, lehvitates inimestele.

„Sa ütlesid riietumiseks?“ Kui me juba väljas olime, silmitsesin ma tänavat ja olin hämmeldunud, kuidas pered olid oma õuetoolidega juba kõrvaltänavad ummistanud.

„Nojah, tõmbasin lühikese liisupulga ja asi lõppes sellega, et mind määrati osakonna maskotiks.“ Tami püüdis näole manada morni ilmet. Ta püüdis kangesti, nagu oli näha, aga ta suunurgad kõverdusid naeruks.

Tami valges jänesekostüümis. Seda tahaksin ma küll näha. Tänaval hüplemas, lastele pulgakomme ulatamas, kõigile lehvitam... ta naudib seda täiega.

Mina seevastu... minul oli kavas end kodus kerra tõmmata ja oodata, kuni rahvas laiali läheb, enne kui söandan nina välja pista.

Tunglev rahvamass nagu kokku litsutud sardiinid konservikarbis... ma ei ütleks, et see mulle paanikahoo tekitaks, aga midagi ligilähedast küll.

Mulle meeldivad inimesed. Mulle meeldib rääkida ja inimestega suhteid luua, aga üks ühele. Liiga palju, ja õhk saab ruumist otsa ning mul hakkab pea ringi käima.

Ei, tänan.

„Ehk läheksime teepoodi?“ küsisin ma. „Ma tahan sind selle omanikule Sabrinale tutvustada.“ Tami oli kohvinarkomaan, mitte teearmastaja. Iga kord, kui üritasin oma kaht sõpra kokku viia, tuli midagi vahele.

Tami vaatas kella. „Kui väga ma seda ka ei sooviks, haaran pigem ühe jäätise, enne kui higistama ajavasse kostüümi poen. Ehk mõni teine kord?“

Oleksin võinud sellise vabanduse peale isegi tulla.

„Teen juustukoogi ja kutsun teid mõlemaid enda poole. Mis liig, see liig. Ma tõesti tahan, et sa temaga kohtuksid. Usun, et ta meeldib sulle väga.“

Tami silmad löid sõna „juustukook“ peale särama. Kõpsetasin seda viimati juba tükk aega tagasi ning see oli Tami lemmikmagustoit.

„Šokolaadilaastudega?“ küsis ta.

„Kaetud šokolaadikreemiga.“ Ma kruvisin pinget veelgi.

„Kas võin oma kalendrisse vaadata ja sulle teada anda?“

Raputasin pead. „Sa leiad ikka mingi vabanduse, miks mitte tulla, ja astud läbi järgmisel päeval, et ülejäägid ära süüa.“

„Ma ei tee seda. Luban.“ Tami tõstis väikese sõrme ja me tõotasime oma lapsikul moel, näod laia naeru täis.

Me astusime sisse antiigipoe kõrval olevasse jäätisepoodi ja ostsime jäätised, enne kui kumbki oma teed läks. Selle asemel, et paraadi vaadata, otsustasin läbi pargi minna ja ehk viibida seni raamatukogus, kuni tean kindlalt, et rahvamass on kesklinnast ära läinud. Ma oleksin pidanud paraadil olema, oleksin saanud lobiseda erinevate peredega ja lehvitada kõigile möödakõndivatele Alice'i tegelastele, kohalikele poemanikele ja kooliklubidele. Seda oleks Sabrina soovitanud mul teha.

Mul oli linnas kaks lähedast sõpra ja nad poleks saanud olla vastandlikumad.